

Sygn. akt II AKa 254/19

Lublin, dnia 3 marca 2020 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Mariusz Młoczkowski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Beata Siewielec SA Cezary Wójcik
Protokolant	st. sekr. sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale prokuratora Beaty Syk-Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2020 r.

sprawy **C. D.** s. J. i E. z domu M., urodzonego (...) w R.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt II K 156/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. przyjmuje, że oskarżony C. D. dobrowolnie podejmując działania ukierunkowane na zapobieżenie powstania u E. P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu, w sytuacji, gdy taki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonej nie mógł z obiektywnych przyczyn zostać wywołany, czego oskarżony sobie nie uświadamiał, zrealizował, w drodze analogii, znamiona czynnego żalu określonego w art. 15 § 1 k.k. w postaci zapobieżenia skutkowi przestępnemu, w związku z czym nie podlega on karze za czyn kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,
2. za przestępstwo kwalifikowane z art. 157 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu C. D. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
3. przyjmuje, że zwolnienie oskarżonego C. D. od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza nadto okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 lipca 2019 r. do dnia 3 marca 2020 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J.J.– Kancelaria Adwokacka w R. – kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego i ustala, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 254/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt II K 156/18.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść kwestionowanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez odmówienie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie okoliczności zdarzenia, w sytuacji gdy wyjaśnienia te były jasne, spójne i logiczne oraz w sposób jednoznaczny wskazywały na faktyczny przebieg zdarzenia, co winno prowadzić do jednoznacznego wniosku, że czyn oskarżonego dokonany był nieumyślnie (zarzut podniesiony w apelacji obrońcy – oznaczony cyfrą 1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zaskarżone orzeczenie w żadnym razie nie zostało obarczone podniesionym w powyższym zarzucie uchybieniem. Sąd pierwszej instancji przekonująco, racjonalnie, w oparciu o wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, mając przy tym w polu widzenia - i poddając rzeczony ocenie - całokształt ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, skutecznie wykazał, dlaczego - i w jakim zakresie - wyjaśnienia C. D. zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, w jakiej zaś części nie sposób nadać im takiego przymiotu. W tym kontekście dość będzie zaakcentować, że w świetle - przede wszystkim - wywołanych w sprawie opinii biegłego W. O., który to dowód, jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy w Radomiu, nie budzi najmniejszych wątpliwości co do tego, że może stanowić miarodajną podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, wywody apelacji, będące osnową powyższego zarzutu, pozostawały wyłącznie polemiką, opartą li tylko na subiektywnej - i bezpodstawnej - afirmacji wyjaśnień oskarżonego (mowa tu, co oczywiste, o tej części jego wyjaśnień, do której odwoływał się skarżący podnosząc przedmiotowy zarzut apelacji), która nie uwzględniała wymowy pozostałych, ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, co już samo w sobie dowodziło, że oceny i wnioski skarżącego odnosiły się do fragmentarycznie traktowanego materiału dowodowego, wbrew</p>	

zresztą temu, co nakazuje norma wynikająca z art. 410 k.p.k.

Niezależnie od powyższej okoliczności, wypada też zwrócić uwagę na przekonujące rozważania Sądu meriti, który w kontekście sposobu zadania pokrzywdzonej rany w tylną część klatki piersiowej właściwie ocenił zeznania M. C., z dowodu tego wyprowadzając następnie poprawne, logicznie wnioski (zob. s. 3 i s. 11 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a których to konkluzji skarżący w żaden sposób nie podważył; powyższa ocena odnosi się także, notabene, do dowodu z zeznań M. S. (zob. s. 4 sporządzonych przez Sąd Okręgowy pisemnych motywów zapadłego rozstrzygnięcia).

Godzi się następnie na tym tle podkreślić, że obrońca oskarżonego w istocie uchylił się od podjęcia chociażby próby wykazania wadliwości przedstawionej przez Sąd meriti argumentacji (w ogóle się do niej de facto nie odnosząc, nie mówiąc już o poparciu jej merytorycznymi argumentami), jasno wszak wyjaśniającej przesłanki dokonanych w sprawie wyrokowych ustaleń faktycznych, a które – poprzez zarzut obrazy prawa procesowego – apelujący podawał w wątpliwość (zob. w szczególności s. 11-12 pisemnych motywów wydanego w pierwszej instancji orzeczenia).

W takim stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w pełni przeto podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, który z pełnym poszanowaniem ustawowych reguł wynikających z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. s.

7-13 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), w tym całokształtu wyjaśnień oskarżonego D.. W obliczu wywodów Sądu Okręgowego za nieprzekonujące uznał tedy Sąd odwoławczy stanowisko skarżącego, jakoby zadanie przez oskarżonego ciosu nożem E. P. miało charakter działania nieumyślnego (zob. w tym przedmiocie uzupełniającą opinię biegłego W. O. złożoną na terminie rozprawy w dniu 16 lipca 2019 r., jak również opinię tego biegłego złożoną przed Sądem pierwszej instancji na rozprawie w dniu 21 marca 2019 r.).

Trzeba też dodać, na koniec, że dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego w istocie bez znaczenia pozostawało to, że pokrzywdzona bezpośrednio po zdarzeniu nie obwinięła konkubenta za doznane obrażenie ciała i – jak to podkreślał skarżący – „pieszczotliwie się do niego zwracała” (zob. uzasadnienie apelacji); dla porządku należy przy tym zauważyć, że okoliczności te Sąd pierwszej instancji miał, w procesie wyrokowania, w polu widzenia (zob. s. 4 i s. 11 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia), co także dowodzi, że orzekał z poszanowaniem normy wynikającej z art. 410 k.p.k., nakazującej uwzględniać w procesie wyrokowania całokształt ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności.

Lp.	Zarzut	
2.	<p>Obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść kwestionowanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, bez zachowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zasady obiektywizmu oraz z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania, dokonaną przez Sąd z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, a polegającą na przyjęciu, że czyn oskarżonego wypełniał znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w sytuacji, gdy wg opinii biegłego P. R. złożonej do akt sprawy (k. 40), jak również biegłego W. O. (k. 179 i k. 213-214) jednoznacznie wynika, że naruszenie czynności narządu ciała nie przekraczało dni 7, zaś zmiana stanowiska przedstawiona przez biegłego W. O. na ostatniej z rozpraw nie jest wyjaśniona i biegły nie precyzuje na czym polegało naruszenie tych czynności, jak też nie zawiera uzasadnienia pozwalającego na skontrolowanie zasadności zmiany ocen i poglądu, dość wskazać, że w praktyce orzeczniczej realizacja znamion średniego uszczerbku na zdrowiu mającego postać naruszenia czynności narządu ciała przyjmowana jest w przypadku (...) głębokich ran z powikłaniami gojenia (H. P., Przestępstwo uszkodzenia ciała z art. 156 K.K. a naruszenie nietykalności cielesnej, Pal. 1977, Nr 3-4, s. 67-68), w przedmiotowej sprawie zaś skutek taki nie wystąpił, gdyż pokrzywdzona wyszła ze szpitala już po upływie 4 dni bez żadnych komplikacji w związku z leczeniem (zarzut podniesiony w apelacji obrońcy – oznaczony cyfrą 2).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Argumentacja powołana przez skarżącego na poparcie przedmiotowego zarzutu nie dowiodła jego zasadności. Opierała</p>		

się ona wyłącznie na prezentacji, opartego na subiektywnych ocenach, stanowiska skarżącego, jakoby Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia doprowadziła zaś do wniosku, że Sąd Okręgowy w Radomiu w żadnym razie nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów; żadna racjonalna przesłanka nie uzasadnia też postawionej przez skarżącego tezy, jakoby Sąd ten orzekał z naruszeniem zasady obiektywizmu. Stanowisko skarżącego w istocie ignoruje – bowiem skarżący nie przedstawił konkretnych merytorycznych argumentów mogących dowodzić wadliwości rozumowania Sądu meriti – szeroko przedstawione przesłanki rozstrzygnięcia (w odniesieniu do okoliczności stanowiących przedmiot rzeczonego zarzutu), które przekonująco wyjaśniają, dlaczego Sąd orzekający w pierwszej instancji przyjął, że doznana przez pokrzywdzoną rana kluta (którą - co trzeba wskazać dla przypomnienia i w kontekście wywodów skarżącego - oskarżony zadał jej w okolicy tylnej ściany klatki piersiowej po stronie lewej) naruszała czynności narządów jej ciała na okres przekraczający siedem dni (zob. s. 8-9 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, a także uzupełniającą opinię ustną złożoną przez biegłego W. O. na terminie rozprawy w dniu 16 lipca 2019 r.). W obliczu tego ostatecznego dowodu za niezasadne należało też uznać stanowisko skarżącego, jakoby biegły nie wyjaśnił przesłanek konkluzji, iż przedmiotowa rana, doznana przez E. P., mieści się w hipotezie art. 157 § 1 k.k. Dodać

do tego trzeba, że odwołanie się apelującego do jednego z poglądów, wyrażonego w powołanej w zarzucie publikacji (notabene jedynie we fragmencie), o tyle nie przekonuje o trafności podniesionego zarzutu, że „kwalifikacja” stopnia naruszenia prawidłowych czynności narządów ciała nie może wszak opierać się na swoistej kazuistyce, czy też enumeratywnym „wylczeniu” podlegających takiej kwalifikacji przypadków medycznych (decydujące w tym przedmiocie są bowiem wiadomości specjalne danego biegłego, o ile jego opinia – co oczywiste – będzie zasługiwała na obdarzenie jej przymiotem wiarygodności); nie ma też znaczenia, dla omawianej kwestii, to, że hospitalizacja pokrzywdzonej trwała jedynie cztery dni – wszak czas ten nie jest tożsamy z pojęciem czasu naruszenia czynności narządów ciała, w rozumieniu powołanego przepisu prawa karnego materialnego. Wobec przeto przekonania o pełnej wiarygodności opinii złożonej przez biegłego W. O., który wydał ją w oparciu o całokształt ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, uznając za trafne dokonane w sprawie, relewantne dla omawianego zagadnienia przekonujące ustalenie co do głębokości doznanej przez E. P. rany (zob. w szczególności uzupełniającą opinię ustną biegłego W. O. złożoną przed Sądem Okręgowym w Radomiu w dniu 16 lipca 2019 r., jego opinię złożoną na terminie rozprawy w dniu 21 marca 2019 r., a także uzupełniającą opinię ustną złożoną przez biegłego P. R. na rozprawie głównej w dniu 25 kwietnia 2019 r.), należało stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji w żadnym razie nie dopuścił się wadliwej oceny

zebranego w sprawie materiału dowodowego, dochodząc następnie do prawidłowych wniosków, które stały się podstawą przyjętej w wyroku „kwalifikacji” doznanego przez pokrzywdzoną obrażenia ciała (tu: w zakresie znamion czynu zabronionego określonego w art. 157 § 1 k.k.).		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>Obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść kwestionowanego orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 1-5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego złożonego na rozprawie w dniu 25.04.2019 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy z Biura (...) w L., ewentualnie innego zespołu biegłych specjalistów lekarzy chirurgów i lekarzy patomorfologów na okoliczność ustalenia głębokości ran oraz hipotetycznych obrażeń jakie mogła doznać pokrzywdzona, w sytuacji gdy wniosek ten zmierzał do oceny głębokości rany, która w przedmiotowym postępowaniu miała fundamentalne znaczenie dla oceny zamiaru oskarżonego (zarzut podniesiony w apelacji obrońcy - oznaczony cyfrą 3).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Oddalenie przez Sąd pierwszej instancji powyższego wniosku dowodowego (notabene skarżący nie sprecyzował, którą normę – spośród tych, które wynikają z art. 170 § 1 k.p.k. – Sąd ten naruszył) nie stanowiło żadnego uchybienia		

procesowego, a tym bardziej takiego, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Godzi się dla porządku podkreślić, że Sąd Okręgowy podjął był inicjatywę dowodową ukierunkowaną na dokonanie postulowanych przez obrońcę oskarżonego ustaleń dotyczących głębokości kanału rany doznanej przez pokrzywdzoną, a to poprzez dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłego lekarza W. O. (zob. w tym przedmiocie postanowienie o dopuszczeniu dowodu wydane na terminie rozprawy głównej w dniu 25 kwietnia 2019 r., rzezoną opinię ustną złożoną przez wskazanego biegłego na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w dniu 16 lipca 2019 r. oraz s. 4 i s. 8-9 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Należy przy tym podkreślić, że przedmiotowe ustalenia faktyczne, dotyczące się głębokości kanału rany doznanej przez pokrzywdzoną E. P., zostały następnie przez Sąd meriti przyjęte właśnie, ostatecznie, w oparciu o tę - jak najbardziej miarodajną - uzupełniającą opinię biegłego W. O., wydaną przy tym przez niego przy uwzględnieniu wniosków wynikających z uzupełniającej ustnej opinii biegłego P. R. z dnia 25 kwietnia 2019 r. (zob. też opinię biegłego W. O. złożoną na rozprawie głównej w dniu 21 marca 2019 r., wydaną także w kontekście zeznań świadka W. I.). W obliczu powołanych dowodów stwierdzić tedy stanowczo trzeba, że wszelkie wątpliwości i niejasności w rzezonym zakresie, de facto będące kanwą wywodów obrońcy oskarżonego (zob. uzasadnienie apelacji), zostały ponad wszelką wątpliwość w toku pierwszoinstancyjnego postępowania przekonująco

rozstrzygnięte (zob. s. 8-10 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Tym samym, w takim stanie rzeczy, zupełnie bezpodstawną pozostawała też teza skarżącego, jakoby Sąd pierwszej instancji nie dążył do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności; stąd podniesiony przez apelującego zarzut obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w żadnym razie nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Zaakcentować zarazem trzeba, dla porządku, że przedmiotowe ustalenie faktyczne w kontekście „kwalifikacji prawnej grożącego (a nie „doznanego” – uwaga S.A.) pokrzywdzonej uszczerbku na zdrowiu” (a zatem w kontekście znamion określonych w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.), jak trafnie skonstatował Sąd Okręgowy, w istocie miało – na etapie pierwszoinstancyjnego rozpoznania sprawy - absolutnie wtórne znaczenie (zob. s. 10 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia), a pozostawało jedynie relewantne dla przyjęcia, iż oskarżony działaniem swym zrealizował znamiona określone w art. 157 § 1 k.k. (zob. opinie biegłego W. O. złożone na terminach rozprawy głównej w dniach 21 marca 2019 r. i 16 lipca 2019 r. oraz s. 14 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji, dla porządku i z obowiązku procesowego nakazującego wyjaśnienie, dlaczego i ten zarzut apelacji został uznany za chybiony, należy podnieść, że powyższego stanowiska apelujący w żadnej mierze skutecznie nie podał w wątpliwość. Dość będzie w tym zakresie odwołać się do

trafnych wywodów Sądu pierwszej instancji, który, jak wspomniano, jasno wyłożył jego przesłanki (zob. s. 8-10 oraz s. 14 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku; zob. też uzupełniające opinie biegłych W. O. i P. R. złożone na rozprawie głównej); skoro, siłą rzeczy, są one znane skarżącemu, nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania.

Zważywszy przy tym na fakt, że w toku postępowania odwoławczego nie ujawniono żadnych, opartych na merytorycznych przesłankach wątpliwości co do wiedzy biegłych i rzetelności ich ustnych opinii, nie było nie tylko konieczności, ale nawet potrzeby wywoływania opinii „innego zespołu biegłych” – nie ujawniono bowiem żadnych, relewantnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu okoliczności, które wymagałyby, dla ich prawidłowego ustalenia, przeprowadzenia wnioskowanego przez skarżącego dowodu.

W realiach rozpoznanej sprawy nie było też żadnej realnej potrzeby dokonywania rozważań co do „hipotetycznych obrażeń, jakich mogła doznać pokrzywdzona” (zob. treść omawianego zarzutu i jego pisemne uzasadnienie). Co więcej, skarżący w istocie nie wyjaśnił (okoliczność tę pominął w uzasadnieniu apelacji), jakie realne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie miałyby mieć czynienie postulowanych przez niego, rzeczonych ustaleń, co już samo w sobie przemawiało za niezasadnością przedmiotowego zarzutu.

Na koniec podnieść trzeba, że skarżący bezpodstawnie zarzucił Sądowi pierwszej instancji

orzekanie z obrazą art. 410 k.p.k. (zresztą przesłanek takiej „kwalifikacji” omawianego zarzutu nie wyjaśniając). W tym tedy zakresie wystarczy wskazać, że Sąd Okręgowy w Radomiu ani nie opierał się na nieujawnionym materiale dowodowym, ani nie uchylił się od oceny jakiegokolwiek relewantnej dla rozstrzygnięcia w sprawie okoliczności, co wprost przemawia za wnioskiem, iż postawiona przez obrońcę oskarżonego teza o obrazie przez Sąd meriti wskazanego przepisu prawa procesowego nie miała żadnych merytorycznych podstaw.

W żadnym przeto zakresie i powyższy zarzut apelacji nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Lp.	Zarzut	
4.	<p>Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że w realiach niniejszej sprawy niemożliwe jest zakwalifikowanie postępowania oskarżonego jako spełniające przesłanki z art. 15 § 1 k.k., gdyż możliwe by było tylko w sytuacji tylko usiłowania niezakończonego, w sytuacji gdy Sąd meriti nie uwzględnił drugiej przesłanki występującej w art. 15 § 1 k.k., tj. zapobiegnięcia skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego, które w niniejszej sprawie nastąpiło i co winno prowadzić do wniosku, że oskarżony nie powinien podlegać karze za usiłowanie, lecz kwalifikacja prawna winna się zamykać się w przestępstwie z art. 157 § 2 k.k. lub ewentualnie § 1 k.k. (zarzut podniesiony przez obrońcę jako</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	alternatywny, oznaczony w apelacji kolejną cyfrą 1).
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Skarżący zasadnie podniósł, że Sąd pierwszej instancji prawnokarną ocenę zachowania oskarżonego, przeprowadzoną w kontekście normy wynikającej z art. 15 § 1 k.k., bezpodstawnie ograniczył li tylko do kwestii odstąpienia od usiłowania (notabene wywodząc w tym przedmiocie trafne wnioski), pomijając zaś zagadnienie tzw. czynnego żalu po dokonaniu czynu zabronionego, co też jest przecież objęte powyższym przepisem prawa materialnego (zob. w tym przedmiocie uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2006 r., II KK 269/05, LEX nr 186937). Dla porządku godzi się jednocześnie zauważyć, że uchybienie będące kanwą powyższego zarzutu sprowadzało się do obrazu prawa materialnego (art. 15 § 1 k.k.), nie stanowiło zaś „błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mogącego mieć wpływ na jego treść”; błędna „kwalifikacja” przez skarżącego podniesionego zarzutu nie wpływa jednak na jego merytoryczną ocenę, gdyż jej przesłanką jest to, czy dane uchybienie rzeczywiście nastąpiło, nie zaś, jak zostało „nazwane” (w istocie więc w tym zakresie wystąpiła w sprawie niniejszej względna przyczyna odwoławcza wskazana w art. 438 pkt 1 k.p.k., nie zaś ta, o której mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., jak przyjął to apelujący).</p> <p>W tym stanie rzeczy należy podkreślić, że oskarżony, po</p>	

dokonaniu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu, niezawodnie podjął takie działania, które ukierunkowane były na zapobieżenie nastąpienia skutku przestępczego (tu: powstania u E. P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu), nie uświadamiając sobie, że ów skutek – z przyczyn obiektywnych (szczegółowo omówionych przez biegłego W. O.) – nie mógł zaistnieć. Należy zarazem zaakcentować, że oskarżony podejmując działania ukierunkowane na „ratowanie” konkubiny czynił tak, bez wątplenia będąc przekonany, że wskutek jego czynu (tj. zadania ciosu w tylną część klatki piersiowej) rzeczywiście znalazła się ona w sytuacji zagrażającej życiu (nie mógł wszak wiedzieć, że szczęśliwym zbiegiem okoliczności, przestępnym swym działaniem nie spowodował ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej), a zarazem – obiektywnie rzecz biorąc – nie mógł owemu skutkowi, z samej natury rzeczy, zapobiec (bowiem jego wystąpienie w realiach poddanego osądowi zdarzenia nie było możliwe).

Tym niemniej, gdyby wykluczyć – w takich właśnie realiach – możliwość zastosowania dyspozycji art. 15 § 1 k.k., oskarżony znalazłby się w gorszej sytuacji, niż gdyby rzeczywiście wskutek jego czynu pokrzywdzona doznała tak groźnego urazu, że jedynie „ratunkowe” działania oskarżonego uchroniłyby ją przed wystąpieniem choroby realnie zagrażającej jej życiu. Inaczej przeto mówiąc, taki sprawca, który w wyniku przestępczego zachowania uczynił „więcej” (i - w efekcie - w większym stopniu naruszył dane dobro prawne), byłby w lepszej sytuacji prawnej (gdyż mógłby skorzystać z dobrodziejstwa

instytucji określonej w art. 15 § 1 k.k.), niż taki, który temu dobru rzeczywiście zagroził w dużo mniejszym stopniu (tu: nie mogąc, z obiektywnych powodów, osiągnąć zamierzonego przestępczego skutku, tj. spowodowania u pokrzywdzonej ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu, mimo zrealizowania, w całości, sprzecznych z normą działań ukierunkowanych na jego wywołanie); takie rozstrzygnięcie, z racji czysto sprawiedliwościowych, co oczywiste, nie może w żadnym razie zasługiwać na akceptację.

Z tego względu, nadając decydujące znaczenie elementowi subiektywnemu, z powodu którego oskarżony podjął rzeczony, adekwatne działania ukierunkowane na to, aby nie nastąpił wskazany wyżej skutek (zob. ustalenia faktyczne przedstawione na s. 3 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu oraz, w tym kontekście, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1975 r., V KR 411/74, LEX nr 20877), Sąd Apelacyjny uznał, że w stosunku do oskarżonego D. w pełni ma zastosowanie norma wynikająca z treści art. 15 § 1 k.k., aczkolwiek li tylko na zasadzie analogii (zob. w tym przedmiocie: Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny, Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, WK 2016 – tezy 18-20 do art. 15, oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 czerwca 2015 r., II AKa 136/15, LEX nr 1782121); w tym tedy zakresie apelacja obrońcy C. D. okazała się trafną.

W konsekwencji takiej właśnie prawnokarnej oceny poddanego

osądowi zdarzenia stwierdzić należało, że oskarżony nie podlega karze za czyn kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a ponosi odpowiedzialność karną wyłącznie za czyn kwalifikowany z art. 157 § 1 k.k. (tj. podlega skazaniu za umyślne spowodowanie u E. P. - w wyniku opisanego w zaskarżonym wyroku umyślnego działania - naruszenia czynności narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni – zob. wyrokowy opis czynu przypisanego C. D.; w odniesieniu do rzeczzonego zagadnienia zob. też: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 maja 2008 r., II AKa 62/08, LEX nr 5171112, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2009 r., II AKa 96/09, LEX nr 499990, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 lipca 2001 r., II AKa 264/01, LEX nr 49062).

Dla porządku należy jeszcze dodać, że omówiony zarzut apelacji został uznany li tylko za częściowo (nie zaś w całości) zasadny, gdyż opierał się on nadto na tezie – która przecież nie miała w realiach sprawy oparcia – iż C. D. „zapobiegł skutkowi stanowiącemu znamię czynu”, co właśnie stanowiło dla apelującego przesłankę wyводу o konieczności zastosowania w sprawie dyspozycji art. 15 § 1 k.k. (w istocie dyspozycja ta ma w sprawie zastosowanie, lecz po części z innych powodów, niż podniesione przez skarżącego na poparcie przedmiotowego zarzutu, a to tych, o których była mowa powyżej).

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego poprzez

zasadny
częściowo zasadny

zakwalifikowanie go jako czynu z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (ewentualnie art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) i umorzenie postępowania wobec braku wniosku o ściganie pokrzywdzonej (skarżący niezawodnie miał na myśli: wniosku pokrzywdzonej o ściganie oskarżonego – uwaga S.A.), tj. osoby najbliższej oskarżonemu (wniosek zawarty w apelacji obrońcy).	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powiązany z omówionym wyżej zarzutami wniosek odwoławczy nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Brak było bowiem podstaw do przyjęcia, iż prawno-karna ocena czynu oskarżonego winna zostać przeprowadzona w kontekście przepisu art. 157 § 3 k.k. (czynu nieumyślnego), a tym samym też bezpodstawnie skarżący wskazywał na konieczność umorzenia postępowania z uwagi na brak stosownego wniosku o ściganie złożonego przez pokrzywdzoną (osobę najbliższą oskarżonemu).		
Lp.	Zarzut	
5.	Rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru, poprzez nienależyte uwzględnienie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, pozytywnych o nim opinii w środowisku, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, a przede wszystkim jego dotychczasowej niekaralności, okazanej skruchy i zachowania się po popełnieniu przestępstwa,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>tj. dobrowolnego starania się zapobiegnięcia skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego, jak również zachowania się pokrzywdzonej, co w konsekwencji doprowadziło w ocenie obrony do niesłusznego niezastosowania art. 15 § 2 k.k. i nie orzeczenie słusznej kary nadzwyczajnie złagodzonej (zarzut podniesiony przez obrońcę jako alternatywny, oznaczony w apelacji kolejną cyfrą 2).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Powyższy zarzut w związku z dokonaną zmianą zaskarżonego wyroku w istocie stał się bezprzedmiotowym. Należy przy tym dodać, dla porządku, że z drugiej też strony, brak było materialnoprawnych przesłanek do stosowania w sprawie dyspozycji art. 15 § 2 k.k. (przesłanki do jej zastosowania skarżący upatrywał w tym, że oskarżony „dobrowolnie starał się zapobiec skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego” – podczas gdy to działanie C. D. podlega prawnokarnemu wartościowaniu na płaszczyźnie normy określonej w art. 15 § 1 k.k., z przyczyn wyżej omówionych, nie zaś w art. 15 § 2 k.k.). Istotę przesłanek odpowiedzialności karnej oskarżonego oddaje zmiana zaskarżonego wyroku dokonana przez Sąd Apelacyjny, która nie ma materialnoprawnego związku z prezentowaną przez skarżącego tezą.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>O (zmianę zaskarżonego wyroku poprzez – uwaga S.A.) nadzwyczajnie złagodzenie kary i orzeczenie wobec oskarżonego kary roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nieaktualnym stał się rzeczony wniosek odwoławczy, zaś kwestia wymiaru oskarżonemu kary za działanie realizujące znamiona określone w art. 157 § 1 k.k. podlegało odrębnemu rozważeniu przez Sąd Apelacyjny (kwestia ta nie lokuje się na płaszczyźnie oceny zasadności wskazanego przedmiotowego zarzutu apelacji obrońcy, opartego na względnej przyczynie odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k.).</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>6.</p>	<p>Rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu C. D. za przypisane mu przestępstwo, poprzez orzeczenie wobec C. D. kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy z uwagi na znaczną szkodliwość społeczną czynu, jakiego się dopuścił oskarżony, a także mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, należało wymierzyć surowszą (zarzut podniesiony w apelacji prokuratora).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Wobec dokonanej zmiany zaskarżonego wyroku, a to w wyniku przyjęcia, że oskarżony nie podlega, na podstawie art. 15 § 1 k.k., odpowiedzialności karnej za czyn kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., powyższy zarzut apelacji prokuratora pozostawał, de facto, bezprzedmiotowym – opierał się on bowiem na tezie, iż wymierzona oskarżonemu kara trzech lat pozbawienia wolności jest nieadekwatną, niewspółmiernie łagodną, przede wszystkim w aspekcie działania C. D. realizującego znamiona usiłowania dokonania ciężkiego uszkodzenia ciała, za które do działania, jak wskazano, oskarżony nie podlega jednak karze z mocy dyspozycji powołanego wyżej przepisu art. 15 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego C. D. kary 9 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W sytuacji, gdy oskarżony ponosi odpowiedzialność karną wyłącznie za czyn kwalifikowany z art. 157 § 1 k.k., wniosek o wymierzenie mu kary 9 lat pozbawienia, a zatem wykraczającej – w tych realiach – poza górną ustawową granicę sankcji określonej w art. 157 § 1 k.k., z oczywistych powodów nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.</p>		

1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Nie ujawniono okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, które nakazywałyby uchylenie zaskarżonego orzeczenia lub jego dalszą zmianę.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Orzeczenie Sądu pierwszej instancji w przedmiocie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych co do tego, że C. D. w dniu 5 kwietnia 2018 r. w R., przewidując możliwość spowodowania u E. P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu i godząc się na to, bezpośrednio zmierzał do jego wywołania w ten sposób, że ugodził pokrzywdzoną nożem kuchennym o długości ostrza 18 cm w okolicę tylnej ściany klatki piersiowej po stronie lewej, powodując ranę kłutą penetrującą skośnie i bocznie w górę, którego to uszczerbku jednak nie spowodował, bowiem z uwagi na przebieg kanału rany (o ustalonej badaniem lekarskim długości 10 cm) nie doszło do przebicia jamy opłucnowej i zranienia płuca lub uszkodzenia innych narządów wewnętrznych pokrzywdzonej, a jedynie do powstania obrażenia skutkującego naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni (punkt II wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym).</p>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec niezasadności zarzutów obrońcy oskarżonego podniesionych w punktach 1, 2 i 3 apelacji, w sytuacji gdy wyniki postępowania odwoławczego potwierdziły trafność dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych podlegających, w swym	

całokształcie, prawnokarnej ocenie, w tej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmiana orzeczenia Sądu pierwszej instancji dotyczy prawnokarnej oceny ustalonego w sprawie działania oskarżonego, przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem, poprzez uwzględnienie - w procesie rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej C. D. - jego zachowania po popełnieniu czynu zabronionego, które to zachowanie stanowiło wyraz tzw. czynnego żalu, o którym mowa w art. 15 § 1 k.k.</p> <p>Dokonana zmiana zaskarżonego wyroku wyraża się w tym, że Sąd odwoławczy uznał, że C. D. nie podlega karze za czyn kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a to z uwagi na dyspozycję art. 15 § 1 k.k., co jest pochodną ustalenia, że podejmując działania ukierunkowane na zapobieżenie powstania u E. P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu, w sytuacji gdy taki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonej nie mógł z obiektywnych przyczyn zostać wywołany, czego oskarżony sobie nie uświadamiał, oskarżony zrealizował, w drodze analogii, znamiona tzw. czynnego żalu (instytucji prawa karnego materialnego określoną w powołanym wyżej art. 15 § 1 k.k.).</p> <p>W konsekwencji zmiana zaskarżonego wyroku sprowadza się do skazania C. D. wyłącznie za przestępstwo kwalifikowane z art. 157 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę dwóch lat pozbawienia wolności (punkty I.1 i I.2 wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym).</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Karnoprawna ocena zachowania oskarżonego po dokonaniu czynu zabronionego prowadzi do wniosku, iż w stosunku do oskarżonego winna zostać zastosowana dyspozycja art. 15 § 1 k.k. (jak de facto postulował skarżący podnosząc w apelacji pierwszy z zarzutów „alternatywnych”), a to z uwagi na to, że podjęte przez niego zachowanie, po popełnieniu przypisanego czynu,	

winno zostać ocenione, w drodze analogii, jako przejaw tzw. czynnego żalu - przy czym, co trzeba zaakcentować (aczkolwiek to kwestia oczywista), rzecz dotyczy się wyłącznie działania oskarżonego kwalifikowanego jako usiłowanie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u E. P. (tj. działania wyczerpującego znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.); w tej zaś sytuacji oskarżony podlega skazaniu wyłącznie za dokonanie tzw. przestępstwa skutkowego, kwalifikowanego z art. 157 § 1 k.k.

Za czyn ten, w oparciu o art. 157 § 1 k.k., w granicach ustawowego zagrożenia, Sąd Apelacyjny wymierzył C. D. karę dwóch lat pozbawienia wolności, kierując się w tej mierze ustawowymi dyrektywami wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie wszystkie okoliczności poddanego osądowi zdarzenia, społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu, w tym rodzaj jego zamiaru i wywołane skutki na zdrowiu pokrzywdzonej, oceniając też – w procesie kształtowania kary - dotychczasowy tryb życia C. D., w tym to, że do przedmiotowego zdarzenia niezawodnie doszło w związku z wieloletnim nadużywaniem przez oskarżonego alkoholu, który nadto pozostawał wobec tego nałogu bezkrytycznym, ale też uwzględniając, jako okoliczności łagodzące, dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego postawę ukierunkowaną na udzielenie pokrzywdzonej pomocy, a także wyrażane skruchę i żal.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności należało zaliczyć także okres jego tymczasowego aresztowania po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji (tj. od dnia 25 lipca 2019 r.) do dnia wyrokowania przez Sąd Apelacyjny i uchylenia, w związku z wydanym orzeczeniem, przedmiotowego, izolacyjnego środka zapobiegawczego (tj. do dnia 3 marca 2020 r.).	
IV.	Orzeczenie w przedmiocie wynagrodzenia zasądzonego na rzecz adw. J.J.- tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu	

	<p>w niniejszym postępowaniu odwoławczym - opiera się na treści art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2019 poz. 513 - t.j.) w zw. z § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j); obrońca z urzędu złożył w tym przedmiocie stosowny wniosek.</p>	
<p>1 Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
I.3 i V.	<p>Zważywszy na sytuację majątkową oskarżonego, Sąd Apelacyjny uznał za słuszne zwolnić go (co do wydatków - na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., a co do opłaty na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych - Dz.U.1983.49.223 t.j.), od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (w tej sytuacji wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa).</p>

<p>1 PODPIS</p>
<p>SSA Beata Siewielec SSA Mariusz Młockowski SSA Cezary Wójcik</p>

<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonego C. D.</p>	

<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Rozstrzygnięcie, mocą którego Sąd pierwszej instancji uznał C. D. za winnego tego, że 5 kwietnia 2018 r. w R., przewidując możliwość spowodowania u E. P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu i godząc się na to, bezpośrednio zmierzał do jego wywołania w ten sposób, że ugodził pokrzywdzoną nożem kuchennym o długości ostrza 18 cm w okolicę tylnej ściany klatki piersiowej po stronie lewej, powodując ranę kłutą penetrującą skośnie i bocznie w górę, którego to uszczerbku jednak nie spowodował, bowiem z uwagi na przebieg kanału rany (o ustalonej badaniem lekarskim długości 10 cm) nie doszło do przebiccia jamy opłucnowej i zranienia płuca lub uszkodzenia innych narządów wewnętrznych pokrzywdzonej, a jedynie do powstania obrażenia skutkującego naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni, tj. czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11</p>	
---	---	--

	§ 3 k.k. karę trzech lat pozbawienia wolności.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego C. D..	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

--	--	--